

Sprawa C-277/09

The Commissioners for Her Majesty's Revenue & Customs

przeciwko

RBS Deutschland Holdings GmbH

[wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym
złożony przez Court of Session (Scotland) (First Division, Inner House)]

Szósta dyrektywa VAT — Prawo do odliczenia — Nabywanie pojazdów w celu ich wykorzystywania w ramach czynności leasingowych — Rozbieżności pomiędzy systemami podatkowymi dwóch państw członkowskich — Zakaz praktyk stanowiących nadużycie

Opinia rzecznika generalnego J. Mazáka przedstawiona w dniu 30 września
2010 r. I - 13808

Wyrok Trybunału (trzecia izba) z dnia 22 grudnia 2010 r. I - 13827

Streszczenie wyroku

1. *Postanowienia podatkowe — Harmonizacja ustawodawstw — Podatki obrotowe — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Odliczenie podatku naliczonego (dyrektywa Rady 77/388, art. 17 ust. 3 lit. a))*

2. *Postanowienia podatkowe — Harmonizacja ustawodawstw — Podatki obrotowe — Wspólny system podatku od wartości dodanej — Odliczenie podatku naliczonego — Wyłączenia prawa do odliczenia*
(dyrektywa Rady 77/388, art. 17 ust. 3 lit. a))

1. Artykuł 17 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388 w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych należy interpretować w ten sposób, że państwo członkowskie nie może odmówić podatnikowi odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego z tytułu nabycia towarów dokonanego w tym państwie członkowskim, w wypadku gdy towary te zostały wykorzystane do celów czynności leasingowych dokonywanych w innym państwie członkowskim, tylko dlatego, że z tytułu czynności dokonanych w sytuacji, w której powinny być one objęte podatkiem należnym, w tym drugim państwie członkowskim nie został zapłacony podatek od wartości dodanej.

państwa członkowskiego. W konsekwencji okoliczność, że jedno państwo członkowskie ze względu na dokonaną przez siebie klasyfikację danej czynności handlowej nie pobrało owego należnego podatku, nie może pozbawiać podatnika uprawnienia do odliczenia naliczonego podatku rozliczonego w innym państwie członkowskim.

(por. pkt 32, 42, 46; pkt 1 sentencji)

W istocie na podstawie wspomnianego art. 17 ust. 3 lit. a), prawo do odliczenia podatku od wartości dodanej naliczonego z tytułu pewnych czynności dokonywanych w innym państwie członkowskim zależy od tego, czy prawo do odliczenia powstałoby, gdyby ogół czynności był dokonywany w obrębie tego samego

2. Zasada zakazu praktyk stanowiących nadużycie nie sprzeciwia się uprawnieniu do odliczenia podatku od wartości dodanej, o którym mowa w art. 17 ust. 3 lit. a) szóstej dyrektywy 77/388 w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych, gdy jedno przedsiębiorstwo, mające siedzibę w danym państwie członkowskim, postanowi dokonać, za pośrednictwem swej spółki

zależnej mającej siedzibę w innym państwie członkowskim, czynności w zakresie leasingu towarów na rzecz spółki będącej osobą trzecią, mającej siedzibę w tym pierwszym państwie członkowskim, a to w celu uniknięcia sytuacji, w której podatek od wartości dodanej obciążałby opłaty stanowiące wynagrodzenie za dokonanie tych czynności, przy czym czynności te są klasyfikowane w pierwszym państwie członkowskim jako świadczenie usług w zakresie najmu dokonywane w drugim państwie członkowskim, zaś w tym drugim państwie członkowskim – jako dostawa towarów dokonywana w pierwszym państwie członkowskim.

przystosowane do potrzeb ich działalności gospodarczej oraz w celu ograniczenia ich obciążeń podatkowych. Przysługujący przedsiębiorcy wybór pomiędzy czynnościami zwolnionymi z opodatkowania i czynnościami opodatkowanymi może opierać się na szeregu czynników, a w szczególności na względach natury podatkowej dotyczących systemu podatku od wartości dodanej. W sytuacji gdy podatnik ma wybór pomiędzy dwiema czynnościami, przysługuje mu prawo do dokonania wyboru takiej struktury swojej działalności, poprzez którą ograniczy swoje zobowiązanie podatkowe.

W istocie podatnikom przysługuje co do zasady swoboda wyboru struktur organizacyjnych oraz sposobu dokonywania czynności, które uważają za najlepiej

(por. pkt 53–55; pkt 2 sentencji)